

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2364	Γ' Κυρ. Νηστειῶν - Σταυροπροσκυνησεως 4 Ἀπριλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου

Α'. Σημασία καὶ ἀξία

«Ὁ σταυρὸς σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς» (Παρακλ. ἤχ. πλ. β', Κυρ. αἶν.)

Ανεβαίνοντας, ἀγαπητοί μου, σὲ ἄμβωνες μεγάλων κεντρικῶν ναῶν αἰσθάνομαι δέος. Γιὰ νὰ εἶμαι ὅμως εἰλικρινής, ὁ σπουδαιότερος ἄμβωνας ποὺ ἔχω ἀνεβῆ εἶνε κάποιος ἄλλος. Ποιός; Κάτι χαλάσματα, ἐρείπια σὲ χωριὰ κατεστραμμένα ἀπὸ φωτιά καὶ σίδηρο, ῥαχοῦλες εὐλογημένες, βουνὰ πανύψηλα, βράχια γυμνὰ ποτισμένα μὲ αἷμα, Θερμοπύλες ὅπου γράφτηκε ἡ νεώτερη ἱστορία τοῦ σταυροφόρου ἔθνους μας, ζυγίζουσι γιὰ μένα παραπάνω ἀπ' ὅλες τὶς μεγαλοπόλεις. **Τὰ βράχια** ἐκεῖνα, ποὺ μὲ ἐλέησε ὁ Θεὸς ν' ἀνεβῶ σὲ ἡμέρες φρικτές, ἦταν ὁ ὠραιότερος ἄμβωνάς μου.

Ἡ πρωτεύουσα –μὴ κακοφανῆ σὲ κανένα– εἶνε γιὰ μένα Νινευί, Σόδομα, Βαβυλώνα. Ἄχ χωριουδάκια εὐλογημένα, καλύβες φτωχικές, βράχια ὅπου σφύζει ὁ παλμὸς τῆς πατρίδος! πόσο χάνουμε ὅλοι μας ὅταν κακὸς ἄνεμος μᾶς ξερριζώνη, μᾶς παίρνη ἀπὸ σᾶς καὶ μᾶς ρίχνη στὴν χαώδη **βαβυλωνιακὴ ζωή!**

Ἐπάρχουν στὴν Ἀθήνα **ἀκροαταί**; Κατὰ τὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ τὰ λιγώτερα «ψάρια», τοὺς λιγώτερους πιστοὺς, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοὺς ἔπιασε στὴν Ἀθήνα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἦταν **περίεργοι**, ἄνθρωποι ποὺ ἤθελαν «νὰ λένε καὶ ν' ἀκοῦνε κάτι **καινότερον**» (Πράξ. 17,21), νὰ μαθαίνουν πάντα κάτι νέο. Σὲ μία ὅμως ὁμιλία μου σὲ ναὸ τῶν Ἀθηνῶν συνέβη τὸ ἐξῆς. Μετὰ τὸ κήρυγμα μὲ πλησίασε ἕνας νέος καὶ μοῦ λέει: Ἐγώ, πάτερ, νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, μπῆκα στὴν ἐκκλησία καὶ ἤρθα στὸ κήρυγμα μὲ ἄλλους φίλους, –ἄκου κουβέντα– γιὰ νὰ κάνω πλάκα... Ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸν τὸ νέο, ποὺ μπῆκε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ κάνη πλάκα, τὸν συνέλαβε τὸ δῖχτυ τοῦ Χριστοῦ καὶ **μετανόησε!**

Τώρα λοιπὸν, ποὺ μὲ τὴν ὁμιλία αὐτὴ ρίχνω πάλι τὰ δῖχτυα, ταπεινὸς κήρυκας, μικρὸς ψα-

ρᾶς τοῦ μεγάλου ψαρά, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, **παρακαλῶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ κάνη τὸ θαῦμα του.** Καὶ μιὰ ψυχὴ νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ νὰ πῆ τὸ «**Μνήσθητί μου, Κύριε**» (Λουκ. 23,42), γιὰ μένα ἀρκεῖ.

Ποιό θὰ εἶνε ἐδῶ τὸ θέμα μας; Δὲν μπορεῖ νὰ ἔνε ἄλλο παρὰ αὐτὸ ποὺ δίδει ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἡ Τρίτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, τῆς Σταυροπροσκυνησεως· εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. **Περὶ τοῦ σταυροῦ** λοιπὸν θὰ μιλήσουμε. Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, βοήθει μας!

Τί εἶνε ὁ σταυρὸς, ἀδελφοί μου; Ὅπως ἂν πάρης ἕνα νόμισμα στὰ χέρια σου ἔχει δύο ὄψεις ἢ ὅπως καὶ τὸ ὕφασμα ἔχει δύο ὄψεις, ἔτσι καὶ ὁ σταυρὸς **ἔχει δύο ὄψεις.** Ἡ μία ὄψις του εἶνε ὀρατὴ, ἢ ἄλλη εἶνε ἀόρατη· ἢ μία εἶνε ὑλική, ἢ ἄλλη πνευματικὴ - ἄυλη.

● Ἡ ὑλικὴ - ὀρατὴ ὄψις εἶνε ἡ **ὑλή, ἀπὸ τὴν ὁποία κατασκευάζεται** ὁ σταυρὸς. Τί λένε γι' αὐτὸ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας; Ἄν τὸ πῶ τώρα καὶ τ' ἀκούσουν κάτι μοντέρνοι θεολόγοι, θὰ χαμογελάσουν. Ὡ αὐτοί! Δὲν κινδυνεύει ἢ πίστι μας τόσο ἀπὸ τοὺς ἔξω (διώκτας, μασόνους, ἀθέους μαρξιστάς), ὅσο ἀπὸ τοὺς ἔσω (ὑπερφίαλα πνεύματα, αἰρετικούς, καινοτόμους, μοντέρνους θεολόγους). Ἄν λοιπὸν ἀκούσῃ κάποιος μοντέρνος αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ, μειδίαμα θὰ διαστίξῃ τὰ χεῖλη του.

Ἀλλὰ ἐγώ, ἀγαπητέ μου, δὲν μειδιῶ· πιστεύω –ἐλπίζω δὲ ὅτι κ' ἐσεῖς ὅλοι πιστεύετε– στοὺς ἀρχαίους θεσμούς τῆς ἁγίας μαρτυρικῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Τί ἐννοῶ ὅτι ὁ πρῶτος σταυρὸς, σύμφωνα μὲ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας, ἦταν φτειαγμένος **ἀπὸ τρία ξύλα.** Ἔτσι λένε τὰ βιβλία. Ἄν κάνουν λάθος αὐτά, κάνουν λάθος κ' ἐγώ. Πῶς τὰ θεωροῦν οἱ μοντέρνοι

τὰ βιβλία αὐτά; τὰ ἔχουν γιὰ κάψιμο; Μπορεῖ νὰ καοῦν ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου, ἀλλ' αὐτὰ πού εἶνε ἐπάνω στοῦ ἀναλόγιου δὲν καίγονται, εἶνε βιβλία αἰώνια. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἦταν «**τριμερής**» (βλ. Μηναῖον Σεπτ. 18, δοξ. πεντηκοστ.), ἦταν δηλαδὴ φτειαγμένος ἀπὸ ξύλο τριῶν μαζὶ δέντρων· ἀπὸ **κυπαρίσσι**, ἀπὸ **πεῦκο**, καὶ ἀπὸ **κέδρο**. Αὐτὸ στηρίζεται σὲ προφητεία τοῦ Ἡσαίου πού ὁμιλεῖ γιὰ δόξα «*ἐν κυπαρίσσω καὶ πεύκῃ καὶ κέδρω ἄμα*» (Ἡσ. 60,13). Στηριζόμενος στοῦ θεόπνευστο αὐτὸ λόγο καὶ ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος ἀναφέρει κατ' ἐπανάληψιν στὴν Παρακλητικὴ τὰ τρία δέντρα μὲ τὴν ἴδια ἢ λίγο διαφορετικὴ σειρά (βλ. Παρακλ. ἔκδ. «Φωτὸς», Ἀθῆναι 1997· ἡχ. β' σσ. 72, 97· ἡχ. γ' σσ. 147, 162, 165· ἡχ. βαρ. σ. 377· ἡχ. πλ. δ' σ. 45). Τὰ δέντρα λαμβάνονται **μὲ συμβολικὴ ἔννοια** καὶ τονίζουν τὸ βαθὺ νόημα, τὴν **σημασία** τοῦ τιμίου σταυροῦ.

✓ Τὸ **κυπαρίσσι**, πού συνήθως σκιάζει τοὺς τάφους μας στὰ κοιμητήρια, σημαίνει τὸ πένθος γιὰ τὸν σταυρωθέντα Υἱὸν τῆς Παρθένου καὶ «**τὴν πίστιν**» τῶν κοιμηθέντων σ' Αὐτόν.

✓ Ὁ **κέδρος**, ξύλο ἀρωματικό, σημαίνει «**τὴν εὐσέβειαν**», πού μυρώνει τὴν σταυρικὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ καὶ ἀποπνέει στὴν κοινωνία τὴν «*εὐωδίαν Χριστοῦ*» (Β' Κορ. 2,15).

✓ Καὶ τέλος ἡ **πεύκη** σημαίνει «**τὴν ἀγάπην**» καὶ λέει στοὺς Χριστιανούς· Δροσίστε –ὅπως τὸ πεῦκο μὲ τὴ σκιά καὶ τὴν πνοή του– μὲ ἀναψυχὴ ἀγάπης καὶ ζωογονίστε μὲ ἔμπρακτη καλωσύνη τὸν ταλαίπωρο κόσμον γύρω σας.

Ὅπως ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἦταν ἀπὸ ξύλο τριῶν δένδρων, ἔτσι καὶ κάθε σταυρὸς σήμερα κατασκευάζεται ἀπὸ **διάφορα ὕλικά**, ἀκριβώτερα ἢ φθηνότερα. Μικροὶ στοῦ χωριό μας, κάναμε σταυρουδάκια ἀπὸ βέργια, καλάμι ἢ ξύλο. Τσοπάνηδες στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου κρατοῦσαν ξύλινους σταυρούς· μερικοὶ εἶνε ἀπὸ ἐκείνους πού μοίραζε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός! Ἄλλοι σταυροὶ εἶνε ἀπὸ μπρούτζο ἢ σίδηρο ἢ μάρμαρο ἢ ἐλεφαντόδοντο· ἄλλοι ἀπὸ ἀσήμι ἢ χρυσὸ ἢ σμάλτο· ἄλλοι ἔχουν ρουμπίνια καὶ πετράδια, εἶνε μεγάλης ὕλικῆς ἀξίας. Ἀλλὰ **ἡ ἀξία τοῦ σταυροῦ** εἶνε ἄραγε στοῦ ὕλικό του; Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀξία του;

● Ἀδελφοί μου, μὴ ἀπατάσθε. Μπορεῖ ἐγὼ νὰ κρατῶ ἓνα σταυρὸ μὲ ρουμπίνια, νὰ τὸν βάλω ἐπάνω σὲ νεκρὸ καὶ ὁ νεκρὸς νὰ μὴ σαλέψη, καὶ μπορεῖ ἓνας ἄλλος νὰ κρατᾷ ἓνα σταυρὸ σιδερένιο ἢ ξύλινο, νὰ τὸν ἀγγίξη κι ὁ νεκρὸς ν' ἀναστηθῇ. Σιδερένιος ἦταν ὁ σταυρὸς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου στὴ Μεγίστη Λαύρα, μὰ ἔχει χάρι· σιδερένιος ὁ σταυρὸς τοῦ ἁγίου Γερασίμου στὴν Κεφαλονιά, ἀλλ' ὅταν

περνᾷ οἱ δαίμονες καίγονται καὶ λένε «Μ' ἔκαψες, καψάλη!». Δὲν εἶνε λοιπὸν ἡ ὕλη πού δίνει ἀξία στοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ ἡ πίστι ἐκείνου πού τὸν κρατᾷ. Ἄν δὲν ἔχῃς πίστι, μὴν τὸν πιάνεις! **Ἡ ἀξία τοῦ σταυροῦ εἶνε στὴν πίστι.**

Ποιά πίστι· ὅτι αὐτὸς ὁ **σταυρὸς εἶνε – τί;** Ἡ γλῶσσα μου ἐδῶ ἀδυνατεῖ νὰ ψάλῃ ὕμνον στοῦ σταυροῦ καὶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ κάνω δάνειο. Ὁ φτωχὸς δανείζεται, κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς δανείζομαι τὴ γλῶσσα ἱερῶν συγγραφέων καὶ ὑμνογράφων. Ὁ σταυρὸς λοιπὸν εἶνε·

- «**τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου**» (Ματθ. 24,30),
- ἡ μυστικὴ «**ψῆφος**» τῆς Ἀποκαλύψεως (2,17), τὸ ψηφίον στοῦ ὁποῖο συμπτύσσεται τὸ Εὐαγγέλιο, ὅλο τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας.
- εἶνε **ἡ ἔδρα** –μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἔδρες καθηγητῶν–, τὸ βῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούστηκε ἡ ὑψηλότερα διδασκαλία στὸν κόσμον.
- εἶνε **ἡ ἐξέδρα** τοῦ Βασιλέως, μπροστὰ ἀπὸ τὴν ὁποία παρελαύνουν τιμητικὰ στρατιᾶς μαχητῶν καὶ λένε «Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν!».
- εἶνε **τὸ ζωηφόρο δέντρο**, τὸ ὁποῖον «*πεφυτούργηται*» ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ (καταβ. Στ., ὡδ. θ'), ποτίζεται μὲ τὰ αἵματα μαρτύρων καὶ τοὺς ἰδρωτῆς καὶ τὰ δάκρυα ὁσίων, ἄπλωσε κλαδιά, καὶ κανένα χέρι ἀνθρώπου ἢ τσεκούρι διαβόλου δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὸ ξερριζώσῃ.
- εἶνε ἀκόμη ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας **τὸ ἀλέτρι**, πού πῆραν στὰ χέρια οἱ ἀπόστολοι καὶ γεώργησαν τὸν χέρσο ἀγρὸ τοῦ κόσμου.
- εἶνε **ἡ λύρα**, μὲ τὴν ὁποία οἱ ἄγγελοι παίζουν καὶ ὑμνοῦν τὸ «*γλυκὺ ἔαρ*» (ἔγκ. Μ. Σαβ., στ. γ'), τὴν αἰωνία ἄνοιξι τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.
- εἶνε ἡ νοητὴ **ρόμφαια**, ἡ μάχαιρα, μὲ τὴν ὁποία τραυματίζεται καιρίως ὁ διάβολος.
- εἶνε προπαντὸς **ἡ ἄγκυρα** τῆς σωτηρίας, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
- εἶνε **τὸ σωσίβιο** τῶν ναυαγῶν μέσα στὸν σάλο τῶν κυμάτων τοῦ κόσμου τούτου.
- εἶνε **ὁ βωμός**, ἐπάνω στὸν ὁποῖο θυσιάστηκε ἐκουσίως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ θελοθύτον θῦμα, γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων·
- εἶνε ἡ πρώτη **ἁγία τράπεζα** ἐπάνω στὴν ὁποία ὁ μέγας ἀρχιερεὺς Χριστὸς, ὁ ἀμόλυπτος Υἱὸς τῆς Παρθένου, προσέφερε ἐφ' ἅπαξ τὸν ἑαυτὸ του θυσία «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (Λεὶτ. Μ. Βασ., καθανγ.)· ἐκεῖ προσεφέρθη τὸ ἀκήρατον σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού ἀποκαθῆλωσε καὶ ἐκήδευσε ὁ Ἰωσήφ. Ἡ θυσία αὐτὴ ἀναιμάκτως μὲν συνεχίζεται σὲ ὅλα τὰ θυσιαστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετέχουν δὲ σ' αὐτὴν αἱμακτῶς οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2365	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 11 Ἀπριλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀπιστία καὶ τὰ αἷτιά της

Α'. Τί εἶνε ἀπιστία

«Ἔω γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Μάρκ. 9,19)

Ἀκούω, ἀγαπητοί μου, τὰ λόγια αὐτὰ καὶ **ἀνησυχῶ, φοβοῦμαι** – σεῖς δὲν ἀνησυχεῖτε, δὲν φοβᾶστε; «*Γενεὰ ἀπιστος*» (Μάρκ. 9,19), γενεὰ «*διεστραμμένη*» (Ματθ. 17,17. Λουκ. 9,41)! Τίνος εἶνε τὰ λόγια αὐτά; Μήπως τοῦ αὐστηροῦ προφήτου Ἡλίας, ποῦ «*ἐζήλωσε τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι*» (Γ' Βασ. 19,10) καὶ ἤλεγξε Ἀχαὰβ καὶ Ἰεζάβελ, καὶ ἔσφαξε τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης; Ὁχι. Εἶνε λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα Δ' Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν.

–«*Γενεὰ ἀπιστος*», ἀνυπόφορη! Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκφράζεται ἔτσι ὁ Κύριος; λένε μερικοί.

Κάνουν ὅμως λάθος. Ὁ Κύριος ναί, εἶνε ὁλος **ἀγάπη**· ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ὡς ἀρετὴ εἶνε συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἄλλη θεμελιώδη ἀρετὴ, τὴν **δικαιοσύνη**. Ὅπου δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη εἶνε ἀσθενής, ἔκφυλη, δὲν διακρίνει μετὰ ξυφωτὸς καὶ σκότους, ἀληθείας καὶ ψεύδους. Ὁ Κύριος, ἀκριβῶς διότι ἀγαποῦσε τὸ πλάσμα του, καυτηριάζει τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀμαρτία ποῦ τὸ ἀπειλεῖ· ἔρριξε κερανοὺς ἐναντίον τῆς ὑποκρισίας (βλ. Ματθ. 23,13-33), ἄρπαξε φραγγέλλιο κατὰ τῆς ἀσεβείας (βλ. Ἰω. 2,16). Ὅσο ἀγαποῦσε τὸ ἀγαθόν, τόσο μισοῦσε τὸ κακόν. Καὶ σήμερα ἐκφράζεται **ἐναντίον τῆς ἀπιστίας**. Ἡ ἀφορμὴ εἶνε γνωστὴ.

Ὁ Χριστὸς εἶχε ἀνεβῆ στὸ Θαβῶρ καὶ ἐκεῖ μεταμορφώθηκε, ἔλαμψε «*ὡς ὁ ἥλιος*» καὶ τὰ ἱμάτιά του «*ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς*» (Ματθ. 17,2). Ὅταν ὅμως κατέβηκε, εἶδε κάτι θλιβερό· ἕνα νέο νὰ σπαράζει κάτω ἀπ' τὰ νύχια τοῦ διαβόλου, ἕνα πατέρα νὰ τὸν παρακαλῇ μετὰ δάκρυα· εἶδε ἀκόμα τοὺς μαθητὰς του σὲ ἀδυναμία καὶ ἀπογοήτευσι· εἶδε καὶ τοὺς γραμματεῖς νὰ χαιρεκακοῦν κατὰ τῶν μαθητῶν, ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐκριζώσουν τὸ δαιμόνιο τὸ ὁποῖο εἶχε φωλιάσει στὸ νέο «*παιδιόθεν*» (Μάρκ. 9,21)· εἶδε τέλος καὶ ἕνα λαὸ γεμάτο ἀμφιβολίες καὶ ἐρωτήματα. Τοὺς δίδαξε, τοὺς εὐεργέτησε, ἔκανε μεγάλα θαύματα μπροστά τους· καὶ τὸ ἀποτέ-

λεσμα; ἀπ' ὅλους αὐτοὺς πίστεψαν μόνο 12. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν 12 ἄρχισε κλονισμός. Λίγο ἀκόμα κι ὁ Ἰούδας θὰ διαπραγματεύεται τὸν Ἀτίμητον· λίγο ἀκόμα καὶ ὁ Πέτρος θὰ τὸν ἀρνηθῇ μετὰ ὄρκου· λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν ἐγκαταλείψουν ὅλοι. Ὅλα αὐτὰ εἶδε, καὶ στὰ χεῖλη του ἤρθαν τὰ πικρὰ λόγια «*Ἔω γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;*» (Μάρκ. 9,19). Προσέξατε, ἀδελφοί μου, τί λέει ἐδῶ ὁ Χριστός; Ὅτι τὸ νὰ ζῆ κανεὶς μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν ἀλλὰ εἰρωνεύονται, μυκτηρίζουν, βλασφημοῦν, ἐτοιμάζονται νὰ σταυρώσουν τὸν Κύριο, εἶνε **πολὺ δύσκολο**. Ὅπως λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τὸ νὰ παραμένῃ ὁ Κύριος ἀνάμεσα σὲ μιὰ τέτοια γενεὰ ἦταν πιὸ βαρὺ κι ἀπὸ τὸ σταυρὸ ποῦ τοῦ φόρτωσαν στὸν ὤμο.

«*Ἔω γενεὰ ἀπιστος...*». Ὅταν ἀκούω κάθε χρόνο τὰ λόγια αὐτὰ μετὰ πιάνει δέος κι ἀνησυχία. Γιατὶ αὐτὰ δὲν ὑπῆρξαν ἔλεγχος μόνο τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ· μεταφερόμενα στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶνε **ἐλεγχος καὶ τῆς δικῆς μας γενεᾶς**. Φοβᾶμαι ὅτι ἀρμόζουν καὶ σ' ἐμᾶς. Δὲν ἐμφανίζουμε κ' ἐμεῖς τὰ συμπτώματα μιᾶς γενεᾶς ἀπίστου καὶ διεφθαρμένης; Ἐὰν ὁ Κύριος ἐρχόταν πάλι στὴ Γῆ, θὰ ἔκρινε ὅλους μετὰ δικαιοσύνη, ἀλλὰ δύο λαοὺς νομίζω θὰ τοὺς ἔκρινε αὐστηρότερα. Ὁ ἕνας εἶνε ὁ Ἰουδαϊκός, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ τὰ θαύματα ποῦ εἶδε καὶ τὴν ἱστορία 20 αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ὁ δεύτερος εἶνε ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὁποῖος δέχτηκε ἐξαιρετικὴς εὐλογίες (στὴ γλῶσσα του γράφηκε τὸ Εὐαγγέλιο, στὴ γῆ του περιώδευσαν ἀπόστολοι καὶ τὴν ἀγίασαν πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅσοι καὶ μάρτυρες), καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἐνῶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ οὔτε ἕνας ἀπιστος, δυστυχῶς «*κύκλω οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσι*» (Ψαλμ. 11,9), καὶ ἡ

γλώσσα τους, «ὡσεὶ ξυρὸν ἠκονημένον» (ἔ.ἀ. 51,3), γλώσσα «ὡσεὶ ὄφρα» (ἔ.ἀ. 139,4), σκορπίζει παντοῦ τὸ δηλητήριο τῆς ἀπιστίας.

Γι' αὐτὸ σήμερα εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε ἀκριβῶς περὶ **ἀπιστίας**. Νὰ ἐξετάσουμε δηλαδὴ δύο πράγματα· πρῶτον τί εἶνε ἀπιστία, καὶ δεύτερον ποιά τὰ αἷτια, ποιοὶ οἱ συντελεστοὶ τῆς ἀπιστίας στὴ σύγχρονη γενεά μας.

* * *

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἀπιστία; Εἶνε ἀσθένεια, **νόσος τοῦ πνεύματος, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ νοῦ**. Καὶ ὅπως μιὰ ἀσθένεια ἀρχίζει ἀπὸ ἓνα μικρόβιο, πού μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ θάνατο, ἔτσι ὑπάρχει καὶ ἓνα «μικρόβιο» πού ἀπειλεῖ τὴν πίστι. Ἐάν μποροῦμε νὰ ἐκτιμήσουμε τί ἀγαθὸ εἶνε ἡ πίστις, τότε θὰ φοβηθοῦμε πολὺ τὸ «μικρόβιο» αὐτό. Ξέρετε μὲ τί ἀρχίζει ἡ ἀσθένεια τῆς ἀπιστίας; Μὲ ἓνα **λογισμό**, ὁ ὁποῖος ἔρχεται καὶ σείει τὴν πίστι καὶ μπορεῖ νὰ τὴ γκρεμίσει. Λένε, ὅτι στὴν Αἴγυπτο ὑπάρχουν κάτι μεγάλα μυρμήγκια μέσα στὴ γῆ πού σκάβουν τὸ ἔδαφος, κλονίζουν τὰ θεμέλια σπιτιῶν καὶ τὰ κάνουν νὰ καταρρέουν· κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ μέσα στὴν ψυχὴ οἱ κακοὶ λογισμοί, σὰν τερμίτες, κάνουν ἔργο καταχθόνιο.

Ἡ ἀπιστία ἀρχίζει – ἀπὸ ποῦ; Τὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ἀπὸ **ἓνα «ἐάν...»**· «*Εἴ τι δύνασαι*», λέει, «*βοήθησον ἡμῖν*» (Μάρκ. 9,22). «*Ἐάν μπορῆς...*»· δὲν πιστεύει ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ στὸ Χριστό, εἶχε μέσα του ἀμφιβολία. Καὶ σήμερα κάποιοι σκέπτονται: Ἐραγε αὐτὰ πού λέει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ κηρύττουν οἱ ἱεροκήρυκες, αὐτὰ τὰ θαύματα πού γράφουν τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ἄραγε ἀληθινά;...

Δὲν πρέπει νὰ εἰσχωρῆ μέσα σου **ἀμφιβολία**. Ἡ πίστι νὰ ἔναι ἀκλόνητη· ἢ πιστεύεις ἢ δὲν πιστεύεις. Ὅχι 95%, οὔτε καὶ 99%, ἀλλὰ 100%, τολμῶ νὰ πῶ 101% νὰ πιστεύεις σ' αὐτὰ πού λέει τὸ Εὐαγγέλιο. «*Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος*» (Α' Τιμ. 1,15 κ.ά.). Ἐάν ἀρχίσῃ μέσα σου νὰ ὑποβόσκη ἡ ἀμφιβολία, αὐτὴ εἶνε τὸ μικρόβιο πού σιγὰ - σιγὰ κυριαρχεῖ καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ θάνατο τῆς ψυχῆς.

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, χρειάζεται **προσοχή** στὸ ζήτημα αὐτό. Ὁ σατανᾶς δὲν παύει νὰ βομβαρδίζει συνεχῶς τὴν ἀνθρώπινη σκέψι μὲ λογισμούς. Πολλοὶ λογισμοὶ πού μᾶς ἔρχονται δὲν εἶνε δικοὶ μας – λάθος· εἶνε ξένοι. Ἀπ' αὐτοὺς **οἱ πρῶτοι φοβεροί**, πού ὁδηγοῦν σήμερα πολλὰς ψυχὰς στὸν ἄδη, **εἶνε δύο**. Εἶνε πρῶτα ὁ **λογισμὸς τῆς σαρκός**, τοῦ σέξ, τῆς πορνείας καὶ τῆς μοιχείας, πού σὰν σφήγκα κεντᾶ τὴ νεότητα καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι ἀκόμη χειρότερος εἶνε ὁ **λογισμὸς τῆς ἀπιστίας**

ας, πού ἀρχίζει μὲ τὴν ἀμφιβολία, τὴν ὁποία ὁ σατανᾶς χύνει μέσα στὴς καρδιές.

Εἶπα, ὅτι ἡ πίστι μας πρέπει νὰ ἔναι ἀδίστακτη, βεβαία. Πόσο βεβαία; Νὰ φέρω ἓνα παράδειγμα. Ὅσο εἶνε βέβαιο, ὅτι αὐριο τὸ πρῶτο, στὴν ὠρισμένη ὥρα πού γνωρίζουν οἱ ἀστρονόμοι καὶ τὸ γράφουν οἱ ἡμεροδείκτες - τὰ ἡμερολόγια, θὰ δῆτε νὰ βγαίνει ὁ ἥλιος, τόσο **βέβαιοι νὰ εἴστε γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πού γράφει τὸ Εὐαγγέλιο**. Ἡ μάλλον –δὲν εἶπα τίποτα–, ἀκόμη πιὸ βέβαιοι πρέπει νὰ εἴστε. Γιατί; Μὴ φανῆ παράδοξο· θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα, πού ἡ βεβαιότητα τῶν φυσικῶν φαινομένων θὰ κλονισθῇ.

Ἐμεῖς τὰ ἀχάριστα ὄντα μὲ τὸν **ἥλιο** συνεχῶς εὐεργετούμεθα ἀπὸ τὸν Κύριο. Οἱ ἐπίγειες ἐταιρεῖες παραγωγῆς ρεύματος, μὲ τοὺς μετρητὰς - ρολόγια πού ἔχουν ἐγκαταστήσει, στέλνουν κάθε μῆνα στοὺς καταναλωτὰς λογαριασμὸ καὶ ζητοῦν λεφτά. Τί εἶνε ὅμως οἱ ἐταιρεῖες αὐτὲς μπροστὰ στὴν τεράστια πηγὴ ἐνεργείας πού ἔχει ἐγκαταστήσει ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὁ Θεός; μιὰ τεράστια Δ.Ε.Η. εἶνε ὁ ἥλιος, πού στέλνει δισεκατομμύρια κιλοβάτ παντοῦ στὸν κόσμον. **Ποιὸς πληρῶνει γι' αὐτὴ τὴ δωρεά;** Ἄχ, ἀχάριστε ἄνθρωπε! ἐσύ, πού γιὰ λίγο ρεῦμα πληρῶνεις ἀκριβὰ τὴ Δ.Ε.Η., **πῶς πληρῶνεις τὸν Κύριό σου**, ἐκεῖνον πού «*τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους*»; (Ματθ. 5,45). Τὸν πληρῶνεις μὲ ...βλαστημίες!

Εἶπα λοιπὸν ὅτι, ὅσο εἶσαι βέβαιος πῶς αὐριο τὸ πρῶτο θ' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, τόσο κι ἀκόμη περισσότερο νὰ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Γιατί; Μὴν παραξενευθῆτε· ἔρχεται ὥρα πού καὶ **ἡ φυσικὴ τάξις θὰ διαταραχθῇ**. Ὅπως ἐσὺ τώρα μ' ἓνα διακόπτη σβήνεις τὰ φῶτα, ἔτσι θὰ περιμένῃς τὸν ἥλιο νὰ βγῆ κι ὁ ἥλιος δὲν θὰ βγαίνει. Θὰ πέσουν μπρούμυτα οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ λένε: Ἦλιε ἀνάτειλε, βγὲς ἡλιε!... Οἱ ἐπιστήμονες λένε, ὅτι στὸν ἥλιο γίνονται συνεχῶς ἐκρήξεις. Κάποτε λοιπὸν θὰ γίνῃ καὶ μιὰ τελευταία ἐκρήξι πού θὰ ἔναι τρομακτικὴ. Κατὰ τὴν προφητεία θὰ γίνουν «*σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἀστροῖς*» (Λουκ. 21,25). «*Ἦ γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;*» (Μάρκ. 9,19).

Ἡ ἀπιστία, ἀδελφοί μου, εἶνε συμφορά. Ἐὰν ἔχουμε **πίστι καὶ βεβαιότητα στὰ λόγια τοῦ Θεοῦ** περισσότερο ἀπὸ τὴ βεβαιότητα τῶν φυσικῶν φαινομένων. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33. Μάρκ. 13,31. πρβλ. Ἀπ. 20,11).

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2367	Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Ἐβρ. 9,11-14) 18 Ἀπριλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ θυσία τοῦ ἀρχιερέως Χριστοῦ

«Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ραντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῶς τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;» (Ἐβρ. 9,13-14)

Μὲ τὰ θεόπνευστα αὐτὰ λόγια, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του ὁ ἀπόστολος Παῦλος σήμερα, Πέμπτη (Ε') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν καὶ καθὼς πλέον πλησιάζουμε στὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καὶ τὸ Πάσχα, τονίζει **πόσο μεγάλη εἶνε ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ**. Συγκρίνει τὴ θυσία αὐτὴ μὲ τὶς θυσίες τῶν ἀρχαίων, καὶ μάλιστα τῶν Ἰουδαίων τὶς ὁποῖες προσέφεραν οἱ ἀρχιερεῖς τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ βρίσκει ὅτι οἱ θυσίες ἐκεῖνες ἦταν μόνο ἀσθενεῖς σκιές, ἀπλᾶ σύμβολα, μπροστὰ στὴ θυσία τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη πραγματικὴ καὶ ἅγια θυσία.

Ἐκεῖνες οἱ θυσίες **ἀπλῶς πιστοποιοῦσαν τὴν ἐνοχὴ** τῆς ταιλαιώρου ἀνθρωπότητος. Τὰ ἄπειρα θυσιαστήρια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα κάηκαν ἑκατομμύρια ζῶα, ἦταν οἱ ἄφωνοι μάρτυρες ποὺ δήλωναν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζητάει ἐξιλέωσι γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, ζητάει τὴ λύτρωσι ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ του. Τὴν κάθαρισι ὁμως τῆς ψυχῆς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὴ φέρουν οὔτε τὰ αἵματα τῶν ζώων, οὔτε τὸ αἷμα καὶ τῶν ἁγιωτέρων ἀκόμη ἀνθρώπων. Τὴ λύτρωσι, τὴν «**αἰωνίαν λύτρωσιν**» (Ἐβρ. 9,12), τὴν ἔφερε μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καθαρῶς ὄχι ἀπλῶς τὰ σώματα, τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ τὸν ἐσωτερικὸ ἄνθρωπο· λούζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ μέσα στὸ θεϊκὸ λουτρό, ἐξαγνίζει τὴ συνείδησί του, καὶ συμφιλιώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ Θεό. Ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καθαρῶς τὴ συνείδησι «ἀπὸ νεκρῶν ἔργων»** (Ἐβρ. 9,14). Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τώρα τί ἐννοεῖ μὲ τὰ λόγια αὐτά, χρειάζονται μερικὲς πληροφορίες ἀπὸ

τὶς διατάξεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· καὶ νὰ γιατί ἡ μελέτη καὶ ἡ γνώσις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν εἶνε καθόλου περιττὴ, ὅπως νομίζουν ὠρισμένοι, ἀλλὰ εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κατανόησι τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Σύμφωνα, ἀγαπητοί μου, μὲ ὅσα ὠρίζε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ στὰ βιβλία Λευϊτικόν (βλ. κεφ. 16ο, στίχ. 14-16) καὶ Ἀριθμοί (βλ. κεφ. 19ο, στίχ. 4,9,17), **οἱ Ἰουδαῖοι** ποὺ θὰ ἄγγιζαν ἓνα νεκρὸ ἢ ἓνα λεπρὸ ἢ ἓνα λευϊτικὰ ἀκάθαρτο ζῶο, ἐθεωροῦντο «**κεκοινωμένοι**» (Ἐβρ. 9,13), ὅτι δηλαδὴ ἔγιναν «**κοινοί**», νομικὰ **ἀκάθαρτοι στὸ σῶμα**, καὶ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ θυσία γιὰ νὰ καθαρῶντο· γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν τότε ἐπιβεβλημένοι ὠρισμένοι καθαρμοί, λουτρά καὶ θυσίες. Στὸ Λευϊτικὸ λέγεται, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς ἔσφαζε ἓνα μοσχάρι καὶ ἓνα τράγο, ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ αἷμα τοὺς καὶ ἔμπαινε στὰ ἅγια τῶν ἁγίων νὰ τὸ προσφέρῃ στὸ Θεὸ ραντίζοντας μέσα ἐκεῖ· ἔπειτα ἔβγαινε ἔξω καὶ ράντιζε τὸ λαὸ μὲ τὸ αἷμα ἐκεῖνο καὶ μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἦταν διαλυμένη στάχτη ἀπὸ δάμαλι ποὺ εἶχε καὶ ὀλόκληρη.

Οἱ διατάξεις ἐκεῖνες σήμερα, στὴν περίοδο τῆς καινῆς διαθήκης, πρακτικὰ ἔχουν πλέον καταργηθῆ, ἰσχύουν ὁμως πνευματικὰ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη δὲν θεωρεῖ τώρα ἀκάθαρτο τὸν Χριστιανὸ ποὺ θὰ πάη π.χ. σὲ μία κηδεῖα καὶ θὰ ἀσπασθῆ τὸ νεκρὸ μέσα στὸ φέρετρο. Θεωρεῖ ὁμως μολυσμένο ψυχικὰ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος χωρὶς φόβο Θεοῦ πλησιάζει τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν «**ἀγγίζει**», ἐκεῖνον ποὺ καταπατεῖ μία ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ζῆ μέσα στὴν ἁμαρτία, ἐκεῖνον ποὺ ὑποχωρεῖ στὰ πάθη του καὶ καταντᾶ δοῦλος τῆς ἁμαρτίας. **Ὁ Χριστιανὸς** αὐτός, ὅσα λουτρά καὶ ἂν κάνη καὶ ὅσα ἀρῶ-

ματα και ἄν βάλῃ ἐπάνω του, εἶνε **πνευματικὰ ἀκάθαρτος** και ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν πνευματικὸ ἐπίσης καθαρμό.

Ἄκαθαρτος, λοιπόν, ἦταν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ὅποιος ἀγγιζε νεκρό. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς Χριστιανούς πολὺ πιὸ ἀκάθαρτος, **ἀκάθαρτος στὴ συνείδησι**, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται σὲ σχέσι μὲ **τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας**. Διότι κι αὐτὰ εἶνε «νεκρά»· ἔτσι τὰ χαρακτηρίζει σήμερα ὁ ἀπόστολος (ἔ.ἀ. 9,14). Γιατί τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας εἶνε νεκρά; Διότι νεκρώνουν, διακόπτουν τὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἀπονεκρώνουν πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ποὺ ἀγγίζουν σώματα νεκρὰ εἶνε λίγοι, ἐκεῖνοι ὅπως ποὺ ἀγγίζουν τὴν ἁμαρτία (αὐτὸν τὸν μεγάλο νεκρό) εἶνε πολλοί, **εἴμαστε ὅλοι ἀνεξαιρέτως** οἱ ἄνθρωποι. Ποιὸς ἀλήθεια δὲν ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἁμαρτία; ποιὸς δὲν ἔζησε μαζί της ἔστω και λίγη ὥρα, ἔστω και μιὰ στιγμή; Ἀλλὰ και μιὰ ἀκόμη στιγμή ζωῆς και συναναστροφῆς μὲ τὴν ἁμαρτία λερώνει τὴν ψυχὴ, μολύνει τὴ συνείδησι· τὴ μολύνει τόσο ὅσο δὲν μολύνεται τὸ σῶμα ὅταν ἔρθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ νεκρὰ σώματα μυριάδων νεκρῶν ἢ ἀρρώστων ποὺ πάσχουν π.χ. ἀπὸ λέπρα ἢ χολέρα.

Ἄχ ἡ ἁμαρτία! Εἶνε ἐλκυστικὴ μὲν στὴν ὄψι ὅπως ἦταν ἡ μυθικὴ ἐκεῖνη Κίρκη, ποὺ ἐξαπάτησε τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσέως, ἢ ἡ ἱστορικὴ Δαλιδᾶ, ποὺ ξελόγιασε τὸν Σαμψών, τὸν εὐσεβῆ κριτὴ τοῦ Ἰσραήλ. Εἶνε ὅμως φοβερὴ στὴν ἐπιρροή της και φαρμακερὴ στὴν ἐπαφὴ της· κι αὐτὴ ἀκόμη ἢ ἀναπνοή της μολύνει και νεκρώνει τὴν ψυχὴ μας, γιατί **ἀποπνέει πνευματικὸ θάνατο**.

Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἔχει τὴ δύναμι νὰ καθαρῖζη τὶς ψυχές μας. Διότι ἡ θυσία ποὺ ἐκεῖνος προσέφερε ἐπάνω στὸ σταυρό, ἦταν «ἄμωμος», χωρὶς τὸ παραμικρὸ ψεγάδι, τελειῶς δηλαδὴ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Καμμιά ἄλλη θυσία δὲν μπόρεσε οὔτε θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ φτάσῃ τὸ ὕψος τῆς θυσίας αὐτῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξ ὀλοκληρου καθαρὸ προσέφερε ὁ Ἰησοῦς τὸν ἑαυτό του «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς και σωτηρίας*» (Λειτ. Μ. Βασ., καθ.αγ.). Τὸ πανακήρατο αἷμα του, τὸ ὁποῖο ἔτρεξε ἀπὸ τὰ πανάχραντα χέρια και τὰ πόδια του, σὰν οὐράνια φωτιὰ ἔκαψε και ἐξακολουθεῖ νὰ καίῃ τὶς ἁμαρτίες ὄλων τῶν μετανουόντων ἁμαρτωλῶν. Μία σταγόνα του ἔχει, γιὰ μᾶς τοὺς πιστοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ ὅλες τὶς προσευχές, τὶς νηστεῖες, τὶς ἐλεημοσύνες και τῶν μεγαλυτέρων ἀγίων. Τὸ αἷμα

αὐτὸ ἔκανε τὴ ζυγαριὰ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ νὰ κλίνη πρὸς τὸ μέρος μας και ἐξασφάλισε τὴ σωτηρία μας.

Ἄν τὸ αἷμα ζῶων, «*ταύρων και τράγων*» λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, και ἡ στάχτη ἀπὸ τὴν ὀλοκαυτωμένη δάμαλι ὅταν ῥαντίζῃ τοὺς σωματικὰ μολυσμένους τοὺς καθαρῖζη ἀπὸ τὴ νομικὴ ἀκαθαρσία, πόσο μᾶλλον τὸ ἄσπιλο αἷμα τοῦ Χριστοῦ; Τὸ τίμιο αἷμα τοῦ Χριστοῦ **μᾶς καθαρῖζει** ὄχι πλέον ἐξωτερικά, στὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὴ νομικὴ ἀκαθαρσία, ἀλλὰ **ἐσωτερικά, στὴ συνείδησί μας** ἀπὸ «*τὰ νεκρὰ ἔργα*», δηλαδὴ τὶς ἁμαρτίες μας (Ἐβρ. 9,13-14).

Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς παλαιᾶς διαθήκης θυσίαζε ζῶα. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μέγας και τέλειος ἀρχιερεὺς τῆς καινῆς διαθήκης, δὲν θυσιάζει ζῶα· θυσίασε και προσφέρει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἄν ὁ ἀρχιερεὺς ἐκεῖνος ἐπιτύγχανε τὴν ἐξωτερικὴ νομικὴ καθαρότητα, πολὺ περισσότερο **ὁ ἀρχιερεὺς Χριστός** ἐπιτυγχάνει τὴν ἐσωτερικὴ καθαρότητα και **λυτρώνει τὸν κόσμο**.

Προσοχὴ ὅμως! Ὁ σκοπός, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγινε ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ και χύθηκε τὸ ἄσπιλο αἷμα τοῦ Χριστοῦ, εἶνε **νὰ μισήσουμε** πλέον ἐμεῖς «*τὰ νεκρὰ ἔργα*», **τὶς ἁμαρτίες μας**, και στὸ ἐξῆς νὰ λατρεύουμε «*τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα*», **πορευόμενοι τώρα κατὰ τὶς ἐντολές του**. Ἐχοντας λουσθῆ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθαρὸι στὴν ψυχὴ **και βαδίζοντας στὰ ἴχνη του**, θὰ μπορούμε νὰ πλησιάζουμε τὸν Κύριο, νὰ προσευχώμαστε σ' αὐτὸν και νὰ ζοῦμε ἐνωμένοι μαζί του.

Ἀγαπητοί μου! Ὁ ἄλλος ἀπόστολος, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, λέει: «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ (=τοῦ Θεοῦ) καθαρῖζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Αὐτὴ εἶνε **ἡ πίστι μας και τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας**.

ὦ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! Οἱ ἄπιστοι ἄς μᾶς εἰρωνεύωνται και ἄς ζητοῦν ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτὴ. Ἐμεῖς δὲν ζητᾶμε ἀποδείξεις· ἐμεῖς ζοῦμε τὴν σωτηρία ποὺ μᾶς ἔδωσες. Ζοῦμε μέσα στὴν πίστι σ' ἐσένα, γευόμεθα τὴν σωτηρία, και σὲ εὐγνωμονοῦμε αἰωνίως γι' αὐτήν. Ἔνοχοι και ἄθλιοι θὰ ἤμασταν, ἐὰν τὸ ἄσπιλο αἷμα σου δὲν ἔρρεε ἐπάνω στὸ σταυρό σου. Αὐτὸ μᾶς καθάρισε, αὐτὸ μᾶς ἐξάγνισε και μᾶς ἐξαγνίζει διαρκῶς διὰ τῆς θείας κοινωνίας, ποὺ μᾶς προσφέρεις. Χριστέ, **σ' εὐγνωμονοῦμε**. Τὸ αἷμα σου ὑπῆρξε ἢ ὑψίστη εὐεργεσία σου σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2369

Κυριακὴ Βαΐων πρῶτῃ
25 Ἀπριλίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἄς ὑποδεχθοῦμε τὸν Βασιλέα

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἡ ἡμέρα δὲν ἔχει πένθιμο χαρακτήρα· **σήμερα χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις**. Γιατί;

Πολλὰ θαύματα ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ τὸ πιὸ μεγάλο ἦταν ὅτι, λίγες μέρες πρὸ τῆς σταυρώσεώς του, πῆγε στὸ νεκροταφεῖο, στάθηκε μπρὸς στὸ μνήμα τοῦ φίλου του Λαζάρου, εἶπε τὸν παντοδύναμο λόγο «**Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!**» (Ἰω. 11, 43), καὶ τότε ὁ νεκρὸς –θαμμένος τέσσερις ἤδη μέρες μέσ' στὸ χῶμα– βγήκε ἀπ' τὸ μνήμα ζωντανός!

Τὸ εἶδαν πολλοὶ καὶ πίστεψαν στὸ Χριστό. Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ὁ **προάγγελος τῆς κοινῆς ἀναστάσεως** ὅλων μας, τὸ χελιδόνι, πού μὴνύει, ὅτι ἔρχεται ἡ ἀνοιξι. Ποιὰ ἀνοιξι; Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σάρκα, κορμί· εἶνε κυρίως ψυχὴ ἀθάνατη. Νὰ εἴμαστε λοιπὸν βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστὸς ὅπως στάθηκε μπροστὰ στὸ μνήμα τοῦ Λαζάρου καὶ εἶπε «**Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!**», ἔτσι ἔρχεται ἡ ἡμέρα πού θὰ σταθῆ ἐπάνω σὲ ὅλα τὰ μνήματα καὶ θὰ πῆ· Νεκροί, «**δεῦτε ἔξω!**», καὶ οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Αὐτὴ τῆ σημασία ἔχει ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου, πού ἐρωτάσαμε χθές.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸ Λάζαρο δὲν ὑπῆρχαν βέβαια ραδιόφωνα, ἐφημερίδες, τηλεοράσεις. Ἄλλ' ὅπως τὸ μυρμήγκι συνεννοεῖται μὲ τὶς κεραίες του, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος συνεννοεῖται μὲ τὴ γλῶσσα του. Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα λοιπὸν **ἔγινε γνωστό**· Τὸ μάθατε; μέγα θαῦμα· ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸ Λάζαρο!... Καὶ πολλοὶ πῆγαιναν νὰ δοῦν τὸ νεκρναστημένο, πού γύρισε ἀπὸ τὸν κάτω κόσμo!...

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε στὴ Βηθανία, ἓνα χωριὸ κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ χωριά ἀγαποῦσαν τὸ Χριστό, τὸν λάτρευαν. Τὸ Χριστὸ δὲν τὸν σταύρωσαν στὰ χωριά, τὸν σταύρωσαν στὴν πρωτεύουσα, ὅπου ἦταν οἱ ἄρχοντες, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Ἄν δὲν πῆγαινε ὁ Χριστὸς στὰ Ἱεροσόλυμα, δὲν θὰ σταυρωνόταν·

ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ πάη, γιὰ νὰ σώση μὲ τὴ θυσία του τὸ ἀνθρώπινο γένος. Γνώριζε λοιπὸν τί τὸν περιμένει ἐκεῖ. Ἐν τούτοις **βάδισε μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴ θυσία** (βλ. Λουκ. 9,51).

Ὅταν ὁ λαὸς ἔμαθε ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, «**σειστήκε**» ἡ πόλις (Ματθ. 21,10). Ἄδειασε ἡ ἀγορὰ, τὰ σπίτια, τὰ σχολεῖα. Ἐνα κύμα, μιὰ ἀνθρωποθάλασσα χύθηκε ἔξω. Στάθηκαν κι ἀπὸ ψηλὰ ἀγνάντευαν τὸ δρόμο. Καὶ νάτος, φάνηκε! Μὰ πῶς εἶνε; Δὲν ἔχει στέμμα, δὲν κρατᾷ σπαθί, δὲν κάθεται σὲ ἀμάξι οὔτε σὲ ἄλογο. Δὲν εἶνε σὰν τοὺς βασιλιᾶδες ἢ στρατηλάτες πού κάνουν θρίαμβο, μὲ σάλπιγγες, σημαῖες, τύμπανα. Τίποτε ἀπ' αὐτά. Νάτος ὁ Χριστός! Κάθεται ταπεινὰ σὰν χωρικός πάνω σ' ἓνα γαϊδουράκι, καὶ γύρω οἱ μαθηταί, δίχως ἐπισημότητες.

Κι ὅμως τὸ πλήθος, μὲ ἔνστικτο πού ἔχει ὁ λαὸς νὰ διακρίνη τὸν εὐεργέτη του, **ἐνθουσιάστηκε**. Ἄλλοι ἀνέβαιναν στὰ δέντρα κ' ἔκοβαν κλαδιά, ἄλλοι σκορποῦσαν λουλούδια, ἄλλοι ἔβγαζαν τὰ ροῦχα τους καὶ τ' ἄπλωναν κάτω σὰν τάπητα. Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους πανηγύριζαν τὰ παιδιά, πού ἔνιωθαν, ὅτι ὁ Χριστὸς τ' ἀγαπάει. Καὶ ὅλοι μὲ τὰ βῆματα στὸ χέρι καὶ φωνὴ πού ἔφτανε ὡς τοὺς οὐρανοὺς καὶ γινόταν ἓνα μὲ τοὺς ἀγγέλους, σὰν ἄρπα ἀρμονική, κραύγαζαν· «**Ἵσσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**» (Ματθ. 21,9. Ψαλμ. 117,26. Μάρκ. 11,9, Ἰω. 12,13). Τί σημαίνει «**ἴσσαννὰ**»; Εἶνε τὸ δικό μας «**ζήτω**». Ζήτω ὁ Χριστός!

Μὰ αὐτὸ τὸ «ζήτω» ἦταν σπαθὶ φαρμακερὸ στὴν καρδιά τῶν φθονερῶν ἀρχόντων. Μπα, σοῦ λέει, ὁ φτωχὸς αὐτός, ἀνώτερος ἀπὸ μᾶς καὶ τόσο ἀγαπητός; **Φθόνος** –κακό, διάβολος μέγας– μπῆκε στὴν καρδιά τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων. Κι ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἐξοντώσουν. Νὰ σκοτώσουν ὄχι μόνο τὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ τὸ Λάζαρο, γιατί ἐξ αἰτίας του τρέχουν ὅλοι στὸ Χριστό. Πλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ λένε· Αὐτὰ τὰ παιδιά καὶ οἱ μαθηταί σου φωνάζουν ἐνοχλητικά, δὲν τοὺς λὲς νὰ σωπάσουν;

Καὶ ὁ Κύριος τοὺς ἀπαντᾷ· Ποτέ σας δὲν διαβάσατε στὶς προφητεῖες ὅτι, Ἐκ τὸ στόμα νηπίων θὰ φτειάξω ὕμνο; (βλ. Ματθ. 21,16=Ψαλμ. 8,3). Κι ἂν αὐτοὶ σιωπήσουν, τότε κ' οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε *κεκράζονται* (Λουκ. 19,40). Τοὺς ἔφταιγαν τὰ παιδιά. Ἄχ, κοινωνία ἄτιμη! σὺ διαφθείρεις τὰ ἄθῳα, σὺ κάνεις τ' ἀγγελουδία τεντυμπόηδες.

Ἐνῶ ὁμως ὁ Χριστὸς ἔμπαινε στὴν πόλι σὺν νικητῆς καὶ τὸν ὑποδέχονταν ὅλοι μὲ τέτοιες τιμές, ἐκεῖνος δάκρυσε· «*ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῆ*» (Λουκ. 19,41). Ἄν ἦταν ἄλλος θὰ σκεπτόταν· Σήμερα εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς μου!... Τώρα ὁμως, μέσα στὶς ζητωκραυγὲς καὶ στὸ παραλήρημα, βλέπουν δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Ἰησοῦ. **Γιατί νὰ κλαίῃ ὁ Κύριος;** Βλέπει τὴν πόλι ποὺ λάμπει, μὲ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, τ' ἀρχοντικὰ τῶν Ἄννα καὶ Καϊάφα καὶ τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου, καὶ κλαίει, γιατί ξέρει, ὅτι σὲ λίγα χρόνια θὰ γίνουν ὅλα γῆ Μαδιάμ, δὲν θὰ μείνῃ τίποτα ὄρθιο ἀπ' αὐτά.

Κλαίει ἀκόμα ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ ἕναν ἄλλο λόγο. Δὲν τὸν ἐνθουσιάζουν οἱ ἐπευφημίες, γιατί ξέρει ὅτι αὐτὰ δὲν θὰ βαστάξουν πάνω ἀπὸ τέσσερις μέρες· Μεγάλη Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη καὶ Πέμπτη· τῆ Μεγάλη Παρασκευῆ ὅλοι αὐτοὶ θὰ πετάξουν τὰ βᾶγια καὶ κάτω ἀπ' τὸ πραιτώριο, τὰ ἴδια στόματα –ἄχ, κόσμε μάταιε!– θ' ἀφήσουν τὸ «Ἰσσαννά», καὶ ἐνῶ ὁ Πιλάτος θὰ τοὺς ρωτᾷ, –Μὰ τί κακὸ σᾶς ἔκανε; αὐτοὶ θὰ ὠρύωνται –**«Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»** (Ἰω. 19,6. Λουκ. 23,21). Κι ὅταν ὁ Πιλάτος θὰ βάλῃ μπροστά τους τὸ Βαραβᾶ, ποὺ ἔχει βάψει τὰ χέρια του στὸ αἷμα, καὶ τὸν Ἰησοῦ, καὶ θὰ ρωτήσῃ, –Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο θέλετε νὰ ἐλευθερώσω, τὸν Ἰησοῦ ἢ τὸ Βαραβᾶ; αὐτοὶ μ' ἕνα στόμα θὰ φωνάξουν, –Τὸ Βαραβᾶ. –Καὶ τί νὰ κάνω τὸν Ἰησοῦ; –**«Σταύρωσον αὐτόν»**. Νά ποιὸς εἶνε ὁ ἄστατος κόσμος. Καὶ νὰ γιατί σήμερα κλαίει ὁ Σωτῆρας μας Χριστὸς.

* * *

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, πῶς ἡ πόλις τῶν Ἰεροσολύμων ὑποδέχτηκε τὸ Χριστό. Κ' ἐμεῖς ὁμως τώρα **ἐτοιμαζόμαστε νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε**. Μὴ μοιάσουμε, παρακαλῶ, μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Ὅχι ἄστατοι καὶ εὐμετάβολοι. Ἄλλὰ τί;

Ἐβγαλαν ἐκεῖνοι ροῦχα καὶ τ' ἀπλῶσαν νὰ πατήσῃ ὁ Χριστὸς; Ἐμεῖς **νὰ βγάλουμε ἕνα ἄλλο ροῦχο**, ποὺ λέρωσε τόσον καιρὸ σὺν πουκάμισο πάνω μας, νὰ τὸ ρίξουμε στὸ πλυντήριο νὰ καθαριστῇ, καὶ τὴ Λαμπρῆ νὰ βάλουμε ροῦχο καθαρὸ. Λερωμένο πουκάμισο εἶνε κ' ἡ ψυχὴ μας, πλυντήριο καὶ δεξαμενὴ μὲ νερὸ καθαρὸ εἶνε τὸ μυστήριο τῆς **μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως**. Ὅσο ἄμαρτωλὸς καὶ νὰ ᾿σαι,

ἔλα στὴν ἐκκλησία, ρίξε τὶς ἁμαρτίες σου μέσα στὴ δεξαμενὴ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, κ' ἐκεῖνος θὰ σὲ καθαρῖση.

Πρέπει **ν' ἀλλάξουμε ροῦχο**. Οἱ ἀγρότες ξέρουν, ὅτι τὰ φίδια, ποὺ τὸ χειμῶνα πέφτουν σὲ χειμερία νάρκη, τὴν ἄνοιξι ζωντανεύουν καὶ ἀλλάζουν ἐπιδερμίδα· γλιστροῦν μέσ' ἀπὸ τρύπες καὶ στενὰ περάσματα σὲ τοίχους καί, καθῶς στριμώχνονται, ἀφήνουν ἐκεῖ τὸ «φιδοπουκάμισο» τους, ὅπως λέμε στὸ χωριό μου, γιὰ νὰ βγάλουν καινούργιο δέρμα. Τί μυστήρια ἔχει ἡ φύσι! ὡς καὶ τὰ φίδια ἀνανεώνονται τὴν ἄνοιξι. Naί, ἀλλὰ τὸ φίδι πουκάμισο καὶ δέρμα ἀλλάζει, δόντι ὁμως δὲν ἀλλάζει· κ' εἶνε φαρμακερό. Καὶ **ὁ ἄνθρωπος** μὴν ἀλλάξῃ μόνο «πουκάμισο», **μὴν ἀλλάξῃ ἐπιφανειακά· ν' ἀλλάξῃ κυρίως ἢ καρδιά μας**, νὰ γίνουμε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ὅπως μᾶς θέλει ὁ Κύριος, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάστασι.

Ὅσοι ἔχουμε ἁμαρτίες –καὶ ποιὸς δὲν ἔχει–, νὰ δεῖξουμε **μετάνοια** καὶ νὰ τρέξουμε στὴν **ἐξομολόγησι**. Χωρὶς ἐξομολόγησι, δὲν γιορτάζει κανεὶς Πάσχα· οὔτε μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς τὸ ἅγιο ποτήριο, γιατί ἡ θεία κοινωνία εἶνε φωτιὰ καὶ καίει.

Καὶ κάτι ἀκόμα. Ὅπως τὰ παιδιὰ στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ φώναζαν **«Ἰσσαννά»**, ἔτσι κ' ἐμεῖς. Ἄλλ' ὄχι μόνο σήμερα στὴν ἐκκλησία νὰ κρατοῦμε βᾶγια καὶ νὰ λέμε **«Ἰσσαννά»**, καὶ κατόπιν αὐτὰ νὰ τὰ λησμονοῦμε. Γιατί τότε μοιάζουμε μὲ τοὺς ἄστατους Ἰουδαίους. Καὶ δυστυχῶς πολλοὶ λεγόμενοι Χριστιανοὶ σήμερα μὲν στὴν ἐκκλησία λένε **«Ἰσσαννά»** καὶ **«Δόξα σοι, ὁ Θεός»**, ἀλλὰ μόλις βγοῦν ἔξω βλαστημᾶνε τὸ Θεό. Καὶ οἱ μὲν Ἑβραῖοι μιὰ φορὰ σταύρωσαν τὸ Χριστό, ἐμεῖς ὁμως τὸν σταυρώνουμε χιλιάδες φορές. Ἡ πιὸ μεγάλη ἁμαρτία εἶνε ἡ **βλασφημία**.

Ἔτσι λοιπόν, μὲ στόμα καθαρὸ, σῶμα ἀγνό, χέρια τίμια, αἰσθήσεις καὶ λογισμοὺς κεκαθαμένους, **«ὅσοι πιστοί»** (θ. Λεῖτ.), **ἄς ἐτοιμαστοῦμε** νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Κύριο καὶ νὰ ἐορτάσουμε τὸ Πάσχα **«ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ»** (τελ. Ἀναστ.).

Ἀδελφοί μου, πιστέψτε με. Ἄν κήρυττα χωρὶς νὰ πιστεύω, θὰ θεωροῦσα πιὸ τίμιο νὰ κάνω μιὰ ἄλλη δουλειά, νὰ γίνω λοῦστρος νὰ γυαλίζω παπούτσια. Εἶνε μεγάλη, οὐράνια ἢ πίστι μας. Ὅλα μιὰ μέρα θὰ παρέλθουν, γενεὲς γενεῶν, αἰῶνες καὶ χιλιετίες· θὰ καταλυθοῦν βασίλεια, θὰ λειώσουν βουνά, θὰ ξεραθοῦν ποτάμια, θὰ σβήσουν τὰ ἄστρα. **Ἐνας μόνο θὰ μείνῃ, ὁ Χριστὸς μας· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**